

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: PROLOG til en dramatisk Forestilling til Bedste for de vandlidte Jyder.

Citation: Aarestrup, Emil: "PROLOG til en dramatisk Forestilling til Bedste for de vandlidte Jyder.", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare04val-shoot-workid59333/facsimile.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

PROLOG

til en dramatisk Forestilling til Bedste for
de vandlidte Jyder.

Vort Hjem er paa den lave Ø,
Ombeltet høit af Sund og Sø;
Vi bygge nær ved Havets Rand,
Hvor, i den fredelige Strand,
5 Sig speiler Bonden med sin Plov
Og Mark og Enge, Lund og Skov.
Vi glædes ved det skjønne Blaa,
Hvor Skibene i Bølgen gaae;
Vi fiske langs den grønne Kyst,
10 Og drage Voddet op med Lyst;
Vi elske Havet, hvor saa frit
Sig Blikket strækker milevidt,
Vi prise, som en Skjald har sagt,
De Danskes Vei til Roes og Magt; —
15 Om ogsaa høres Dybets Brum,
Og Stranden reiser sig med Skum,
Om Nattestorme buldre hen —
Uveiret, veed vi, tager af igjen;
Vi hilse Morgensolen froe,
20 Vi lægge os saa trygt til Ro —
Men tænk! — om Havet — mod sin Agt —
Drevet af fjerne Strømnes Magt
Og af Orkanens Svøbeslag,
Af Driviis fuldt og knuste Vrag,
25 Brød ind — brød over os — og brat
Ombrused os med Dødens Nat,

Opstødte Gulvet i vort Kammer,
 Udslukket Arnens gjæstfrie Flamme,
 Tilintetgjorde Markens Grøde,
 30 Og lagde Gaard og Huus og Alting øde —
 Ak! at vi aldrig Sligt opleve! —
 Men vore Brødre, veed vi, bleve
 Nys Offre for det vilde Vand,
 Der brød med Rædsel over Jyllands Strand. —
 35 Huusvilde, hjælpeløse, uden Eie,
 Maa de nu vandre Armods tunge Veie,
 Paa deres ødelagte Marker fryse, —
 Og for en mørk, forstyrret Fremtid gyse; —
 Et Haab, et eneste, er kun tilbage:
 40 At man vil ynkes over deres Nød og Klage.
 Tak derfor, Alle I, som her
 Fra Lollands Egne, fjern og nær,
 Med villig Haand, af knap Erhverv,
 Har bragt medlidende sin Skjærv,
 45 Har følt, at i den store Nød
 En Landsmand deler rask sit Brød,
 Og giver hen, hvad han formaaer,
 At lindre sine Brødres Kaar. —
 Og tak især, I ædle Danneqvinder,
 50 Som følte, at hvor Taaren rinder,
 Der maa den fine, bløde Haand erindre
 Sin gamle Skik, at læge og at lindre,
 Der maa den ei i Skjødets hvile,
 Men fuld af Virksomhed og Æmhed ile,
 55 — Som dobbelt yndig, dobbelt stærk —
 At øve Gavnildhedens Værk.
 Tiltakketag da ogsaa med et Spil,
 En Leg, hvormed vi gjerne bidrog til,

At Gaven, der saa villigen blev bragt,
60 Og paa Veldædighedens Alter lagt,
Foruden Hjertets indre Løn,
Der er saa stor, saa himmelsk og saa skjøn,
Kan bringe Eder alle — ak! — tilgiv!
Et ubetydeligt, et ringe Aften-Tidsfordriv.
